

עפ"א 33541/02/21 - עומר חג'אזי נגד ועדה מקומית לתכנון ובנייה שפלת הגליל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 33541-02-21 חג'אזי נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה שפלת הגליל

בפני כבוד השופטת תמר נאות פרי

המערער עומר חג'אזי

ע"י ב"כ עוה"ד שלומי בלומנפלד

נגד

המשיבה ועדה מקומית לתכנון ובנייה שפלת הגליל

ע"י ב"כ עוה"ד רן עמיאל

פסק דין

ערעור על החלטת בית המשפט השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פיינסוד-כהן) במסגרת תו"ב 16038-05-14 מיום 3.2.2021 בה נדחתה בקשת המערער לקבלת פיצוי בשל הוצאות משפטו לאחר שזוכה מהאישום שיוחס לו.

רקע כללי -

1. המערער, הנאשם קמא (להלן: "**המערער**"), זוכה בהכרעת דין מנומקת מהאישום קמא שם יוחסה לו עבירה של ביצוע עבודות בניה ושימוש הטעונים היתר, ללא היתר - לפי סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: "**חוק התכנון והבניה**").

2. על פי עובדות כתב האישום קמא, ביום 9.5.2012 ביצע המערער עבודות בניה ושימוש במקרקעין (גוש 18566 חלקה 163) אשר ייעודן חקלאי (להלן: "**המקרקעין**"), הכוללות הקמת מבנה בשטח של כ-137 מ"ר. בכתב האישום קמא נטען כי זיקתו של המערער למקרקעין נובעת מכך שהוא זכאי להירשם כבעלים של הזכויות במקרקעין הנ"ל, הוא המשתמש בפועל במקרקעין, הוא האחראי לביצוע עבודות הבניה והשימוש והוא מי שמוטלת עליו החובה על פי דין לקבל היתר בניה לאותן עבודות.

3. בהכרעת הדין נקבע כי למעשה היו שתי מחלוקות שדורשות הכרעה - האחת: האם המשיבה (המאשימה שם, להלן: "**המשיבה**") הוכיחה את זיהוי הנכס שלגביו בוצעה העבירה הנטענת; והשנייה: האם המשיבה הוכיחה את זיקתו של המערער למקרקעין.

4. לגבי השאלה הראשונה - נקבע כי לאחר ניתוח עדותו של מר ראיף סעאדה (להלן: "**המפקח**") והמוציגים מטעמו, הוכח זיהוי הנכס (סעיף 20 הנכס) להכרעת הדין קמא).

5. לגבי השאלה השנייה - נקבע כי לא הוכחה זיקתו של המערער למקרקעין, ולכן יש לזכותו. בית המשפט קמא מסביר כי הראייה היחידה שהציגה המשיבה לגבי זיקתו של המערער למקרקעין או לבנייה הינה גיליון גביית העדות של המערער אשר נרשם על ידי המפקח ואשר סומן כמוצג ת/6 (להלן: "**העדות**"). בעדות מוסר המערער כי הוא בעל הזכויות במקרקעין, מפרט ממי הוא רכש את הזכויות, מסביר כי הוא בעל המבנה, מסביר כי הוא ביצע את הבניה ואף מסביר כי הוא החל בבניה כשבועיים לפני מועד גביית העדות, בשל "מצוקת דיור". מטבע הדברים - לשיטת המשיבה יש בעדות משום הודאה - הן לגבי הזיקה למקרקעין והן לגבי ביצוע העבודות, ולכן - חשיבות העדות כראייה מבחינת המשיבה. דא עקא, שהתברר בסוף חקירתו של המפקח בבית המשפט קמא כי העדות נגבתה מבלי

שהמערער הוזהר כדין ומבלי שנמסרה לו זכותו להיוועץ עם עורך דין טרם גביית העדות, כאן יובהר כי בטופס של ת/6 מופיע רישום מודפס "מובנה" לגבי כך שהנחקר הוזהר כי אינו חייב לומר דבר וכי ככל שיבחר למסור גרסה הדבר עלול לשמש ראיה נגדן, אך המפקח העיד באופן חד משמעי כי הוא לא הזהיר את המערער (עמ' 13 לפרוטוקול קמא, שורות 9 ו-12).

6. אשר על כן, בית המשפט קמא קבע כי נפלו פגמים באופן גביית העדות, ויש לבחון האם ניתן לקבל את העדות כראייה לגבי תוכנה למרות הפגמים. בשלב זה, בית המשפט מתייחס לשתי טענות של המשיבה בהקשר זה ודוחה את שתיהן. הטענה הראשונה של המשיבה הייתה כי למרות הפגמים, בעדות היה "פרט מוכמן" אשר יש בו כדי לבסס את אמיתות התוכן של העדות ואשר יכול להוות "דבר מה נוסף". בית המשפט קמא דחה טענה זו וקבע כי לא הוכחה אמיתותו של אותו "פרט מוכמן" ולכן הוא אינו יכול לשמש "דבר מה נוסף". הטענה השנייה של המשיבה הייתה כי שתיקתו של המערער ובחירתו שלא להעיד משמשת אף היא חיזוק לראיות המשיבה, בבחינת "דבר מה נוסף", אך גם טענה זו נדחתה ונקבע כי על מנת ששתיקת המערער תהווה "דבר מה נוסף" לחיזוק הודאה, על ההודאה עצמה להיות מפורטת מבחינת טיבה, הגיונה הפנימי וסימני האמת העולים ממנה, אך לא כך הם פני הדברים במקרה זה.

7. לפיכך ובהמשך - הורה בית המשפט קמא על זיכוי המערער.

הבקשה קמא -

8. לאחר האמור, הגיש המערער בקשה לפסיקת הוצאות לטובתו (להלן: "הבקשה"), מכוח סעיף 80(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), וביקש כי יפסקו לטובתו הוצאות משפט בסך 10,000 ₪. המשיבה הגישה תשובה בכתב, המערער הגיש השלמה לטיעון מטעמו ואף התקיים דיון לגבי הבקשה.

9. ב"כ המערער טען כי כל הטעמים העומדים בבסיס הכרעת הדין המזכה היו ידועים למשיבה, או שהיו צריכים להיות ידועים לה, עוד קודם שהוגש כתב האישום, ולכן - היה עליה לדעת כי העדות ת/6 לא תוכל להוות בסיס להרשעה, ומן הראוי היה שלא להגיש את כתב האישום, ולמצער - שלא להמשיך בניהול התיק. המשיבה התנגדה לבקשה, ובמסגרת פירוט טיעוניה, אף קיימת הפנייה לעמדת הפסיקה בנוגע לאזהרת נחקרים על ידי מפקחים בנסיבות דומות.

ההחלטה קמא -

10. בהחלטה נשוא ערעור זה - בית המשפט קמא דחה את הבקשה.

11. נקבע כי על פי סעיף 80(א) לחוק העונשין, קיימות שתי חלופות לפסיקת הוצאות לטובת נאשם שזוכה: האחת - אם "ראה בית המשפט שלא היה יסוד לאשמה ..."; והשנייה: אם קיימות "נסיבות אחרות המצדיקות זאת...".

12. לגבי החלופה הראשונה - בית המשפט קמא מפנה לפסיקה ולכך שהשאלה הרלוונטית הינה האם ברור היה מראש שחומר הראיות שבידי המשיבה בתיק הנוכחי לא יספיק להשגת הרשעה בפלילים, וזאת ללא תלות בשאלת התרשמות בית המשפט מן העדים או הערכת הראיות. מסקנתו היא כי במקרה הנוכחי, הכרעת הדין נסמכת על העובדה כי המערער לא הוזהר בטרם חקירתו, אך עובדה זו לא הייתה ידועה למשיבה טרם חקירתו הנגדית של המפקח. מודגש כי טופס העדות ת/6 נחזה ככולל אזהרה, ורק בחקירה הנגדית אישר המפקח לסנגור כי על אף הרשום בטופס, בפועל לא היו מקריאים את האזהרה לחשוד. לכן, נקבע כי לא ניתן לומר שלא היה מקום מלכתחילה להגשת כתב האישום - ולא הוכחה החלופה הראשונה.

13. לגבי החלופה השנייה - נקבע כי לא הוכחו נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי.

הערעור הנוכחי -

14. בהודעת הערעור ובמהלך הדיון בפני, טען ב"כ המערער כי יש להתערב בהחלטה ולהורות על הפיצוי כפי שהתבקש. ב"כ המשיבה מבקש לדחות את הערעור. על מנת שלא להאריך יתר על המידה, לא אפרט את טיעוני הצדדים המופיעים בפרוטוקול הדיון, במסמכים שהוגשו ובמסמכים שהוגשו לתיק קמא ואשר אליהם הפנו הצדדים.

דין והכרעה -

15. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים - מצאתי לדחות את הערעור.

16. באשר להסדר שבסעיף 80(א) לחוק העונשין באופן כללי - אפנה לע"פ 5851/19 **מדינת ישראל נ' אברג'ל** (02.02.2020) (להלן: "**עניין אברג'ל**"), לאמור:

"נקודת המוצא של סעיף 80 לחוק היא כי עצם הזיכוי בדיון אינו מקנה לנאשם זכות לפיצויים, ועל מנת שזו תקום נדרש קיומה של אחת משתי עילות חלופיות: כי "לא היה יסוד להאשמה" או כי נמצאו "נסיבות אחרות המצדיקות זאת". בהתקיים אחת משתי העילות האמורות יהיה בית המשפט רשאי, אך לא חייב, להורות על פסיקת פיצוי לזכות המבקש (ע"פ 11024/02 **מנצור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(1) 443, 436 (2003); ע"פ 5923/07 **שתיאווני נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (6.4.2009);

בפסיקתו של בית משפט זה נקבע לא אחת כי פסיקת פיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין הוא בגדר חריג, ופיצוי זה שמור לנסיבות מיוחדות, שכן "הדין בבירור לא בחר בגישה לפיה זיכוי מוביל בהכרח לקבלת פיצוי" (ע"פ 4818/18 **הריסון נ' מדינת ישראל**, פסקה 4 (5.8.2019); ראו גם: ע"פ 5097/10 **בוגנים נ' מדינת ישראל**, פסקה 2 לפסק דינו של השופט י' עמית (15.1.2013) ...; ע"פ 1325/19 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 5 (19.1.2020)).

וראו אף את ע"פ 853/19 **מור נ' מדינת ישראל**, פסקאה 3 ואילך (07.11.2019) שם קיימת סקירה אודות הליך חקיקתו של סעיף 80(א) לחוק העונשין והתפתחויות בפסיקה לגבי יישומו.

17. בראי ההלכה מעלה, אנמק את עמדתי לגבי דחיית הערעור.

החלופה הראשונה -

18. אין להתערב בקביעה קמא לפיה לא התקיימו נסיבות החלופה הראשונה.

על פניו, לפי טופס העדות ת/6, הנחקר (המערער) הוזהר כחוק לפני גביית העדות, ולכאורה העדות כוללת הודאה שיש בה כדי לבסס הרשעה. לכן, העדות של המפקח לפיה בפועל הוא לא הזהיר את המערער ולא הקריא לו את אותו החלק שבטופס שם מופיעה האזהרה, הייתה מפתיעה ולא ניתן היה לצפותה. משכך, וטרם נשמעה העדות - הגורם המוסמך מטעם המשיבה, אשר בחן את המסמכים והחליט על הגשת כתב האישום, עשה כן על יסוד תשתית סבירה בהחלט.

אפנה כאן לע"פ 7235/16 **כהן נ' מדינת ישראל**, פסקה 8 (11.02.2018), לאמור:

"במקרים מסוימים עלול שיקול הדעת הראשוני של התביעה להתברר בדיעבד, לאחר שלב הבירור המשפטי, כשגוי. במקרים אחרים עלולות לחול התפתחויות ראייתיות בשלב המשפט המשנות את התמונה הראייתית מכפי שהייתה ידועה בטרם פתיחת ההליך. ישנם גם מקרים שבהם עשוי בית המשפט להביט על חומר הראיות בדרך שונה מזו של התביעה. בכל המקרים האמורים לא יהיה בזיכוי הנאשם כשלעצמו כדי להצביע על כך שההחלטה להעמידו לדין מלכתחילה הייתה בלתי סבירה, בהינתן שבטרם קבלת ההחלטה נשקלו שיקולים עניינים ונערכה בדיקה קפדנית, מקיפה ומקצועית של חומר הראיות (ע"פ 5205/04 **גואטה נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 (3.7.2007); ע"פ 6137/05 **שלומוב נ' מדינת ישראל**, פסקאות 10-11 (8.1.2007))."

19. טוען הסניגור כי כן ניתן היה לצפות את הדברים שמסר המפקח מעל דוכן העדים, שכן המפקח לא רק העיד שהוא לא הזהיר כדין את המערער הספציפי בגביית העדות הספציפית, אלא העיד כי "האמת לגבי האזהרה - לא היינו מזהירים" (עמ' 13 לפרוטוקול, שורה 9). טענת הסניגור הינה כי המדובר בשיטה, כי **תמיד** "לא מזהירים", ולכן - היה על המשיבה לדעת כי המדובר בפגם שחוזר על עצמו בכל המקרים, ומשכך - הייתה המשיבה יכולה לדעת שהמערער לא הוזרז וכי לא יינתן משקל לעדות שלו עוד לפני הגשת כתב האישום.

20. אינני סבורה כי כך הם פני הדברים. אמנם, המפקח אמר את מה שאמר כמצוטט מעלה, אך מעבר לאמירה זו אין ראיות לגבי "שיטה", לגבי ההתנהלות של שאר המפקחים, לגבי השאלה מי ידע על ההתנהלות - ככל שאכן מדובר בתופעה שאינה חד פעמית, ולכן - לא ניתן לומר שרק בשל אותה אמירה המסקנה היא שהמשיבה הייתה צריכה לצפות שבמהלך החקירה הנגדית של המפקח הוא יאשר שהוא לא הזהיר בפועל את המערער, למרות שלפי המסמך 6/ת הוא כן הזהיר אותו. בכל מקרה, בוודאי שלא הוכח כי לא היה יסוד לאשמה מלכתחילה, והנטל להוכחת האמור הינו על שכמו של המערער.

21. טענה נוספת של הסניגור הינה כי אף אם הגשת כתב האישום הייתה סבירה, אזי שהיה על המשיבה לבקש לחזור בה מהאישום מיד לאחר שנשמעה העדות של המפקח בבית המשפט. כלומר, שמיד לאחר שהתברר כי הוא לא הזהיר את המערער כדין, הייתה צריכה המשיבה לבקש לעצור את הדיון ולבטל את כתב האישום - שכן בנקודת זמן זו, היה עליה להבין כי אפסו הסיכויים להרשעה. אף טענה זו אין לקבל כבסיס לפסיקת פיצוי לטובת המערער.

22. ואבהיר. למעשה התקיים דיון הוכחות אחד בבית המשפט קמא ובמהלכו נחקר רק המפקח מטעם המשיבה. המערער לא הגיע לדיון בכלל ובא כוחו מסר מטעמו כי הוא בוחר שלא להעיד, ואז נשמעו סיכומים בעל פה מטעם שני הצדדים והתיק נקבע להשמעת הכרעת הדין בהמשך. במהלך הסיכומים, בא כוחה של המשיבה היה מודע למשמעות של העדות של המפקח ולכן שהתברר כי היה פגם בכל הנוגע לאופן גביית העדות, אך העלה כמה טיעונים אשר לשיטתו מבססים את ההרשעה למרות אותו הפגם. אמנם, בית המשפט קמא לא קיבל את הטענות, כפי שפורט מעלה, והורה על זיכוי המערער, ואמנם לא הוגש ערעור על הכרעת הדין - אך השאלה עתה אינה בנוגע לזיכוי אלא לגבי השאלה - האם המשיבה הייתה צריכה לבקש לעצור את הדיון לאחר העדות של המפקח, לשקול את עמדתה, ולהודיע על כך שהיא חוזרת בה מהאישום. כלומר, האם ברור היה שמצב הדברים לאחר העדות של המפקח יביא לזיכוי המערער, שאז היה על המשיבה לפעול בהתאם, שמא ההחלטה להמשיך בהליך ולטעון את שטענה המשיבה בסיכומים, היה מהלך סביר מבחינת המשיבה. לשיטתי, ולמרות הזיכוי אשר אין עליו עוררין - לא ניתן לומר כי ההחלטה להמשיך את ההליך הייתה בלתי סבירה.

23. ישנם תיקים בהם במהלך בירור הראיות ושמיעת העדים מתגלים בקיעים במארג הראייתי של המאשימה, אך אין לומר באופן גורף כי בכל מקרה שכזה - עצם ההחלטה שלא לחזור מכתב האישום הינה בלתי סבירה וכי בכל אימת שהתוצאה הסופית היא זיכוי - מתחייב פיצוי מכוח סעיף 80(א) לחוק העונשין. בנסיבות של המקרה הנוכחי, ההחלטה להמשיך לשלב הסיכומים, למרות העדות של המפקח - הייתה מהלך אפשרי, שלא פגע פגיעה עודפת במערער, והחלטה זו אינה מקימה את הזכאות לפיצוי כמבוקש.

24. טענה נוספת שמעלה הסניגור הינה טענה אותה הוא מגדיר כ"טענה עקרונית" ולשיטתו - בכל תיק שבו הנאשם בוחר שלא להעיד ולמרות זאת מזוכה - מן הראוי להורות על פיצוי מכוח סעיף 80(א) לחוק העונשין. שכן, הסניגור גורס כי אם למרות שתיתק הנאשם (אשר יכולה בנסיבות מסוימות לחזק את ראיות המאשימה) התוצאה היא זיכוי - המשמעות הינה שמלכתחילה לא היה "מה לחזק", כלומר, שמראש ניתן היה לדעת שאין למאשימה בסיס ראייתי להרשעה.

25. טענה זו יש לדחות מכל וכל. הבקשה לקבוע קביעה גורפת לפיה בכל מקרה בו נאשם לא מעיד והכרעת הדין הינה זיכוי - מתגבשים יסודות סעיף 80(א) לחוק העונשין, הינה בקשה משוללת כל בסיס, וזאת מעבר לעובדה כי בעת שקילת בקשות כגון דא יש חשיבות עליונה למכלול הנתונים הספציפיים של כל מקרה ומקרה.

באשר לחלופה השנייה -

26. טוען הסניגור כי אף אם לא מתקיימת החלופה הראשונה, אזי שמתקיימת החלופה השנייה, והוא אף מלין על כך שבית המשפט קמא לא פירט בהחלטה קמא את עמדתו לגבי החלופה השנייה ורק קבע באופן כללי כי "איני מוצאת כי הוכחו נסיבות אחרות המצדיקות פיצוי".

27. אף כאן, אין לקבל את הטענות.

28. את הנסיבות האחרות, המיוחדות, המצדיקות פיצוי - המערער היה צריך להוכיח, אך הוא לא עשה כן ולא הצביע על נסיבות אשר בעטין יש לפסוק פיצוי לטובתו.

29. נתחיל בכך שבבקשה כפי שהוגשה לבית המשפט קמא - המערער מונה "נסיבה אחרת" בודדת המצדיקה פיצוי, כלומר - שנטען לגבי "נסיבה" אחת יחידה. טענתו הינה כי הוא ביקש מהמשיבה לפרט מהן הזיקות הנטענות שלו למקרקעין או לבנייה כבר בתחילת ההליך, והמשיבה השיבה כי היא טוענת למגוון זיקות כפי שמפורט בכתב האישום (סעיף 2 לבקשה). האמור אינו "נסיבה אחרת" כלל וכלל, ובוודאי שלא נסיבה המצדיקות פיצוי. אמנם, המערער ביקש לדעת לפני ואחרי מסירת תשובתו לכתב האישום, מהן הזיקות המיוחדות לו; ואמנם, המשיבה סברה כי תוכל להוכיח כמה וכמה זיקות חלופיות (על בסיס העדות ת/6, אשר שם אכן יש הודאה מטעם המערער לגבי כמה זיקות אפשריות); ואמנם - העדות ת/6 לא קיבלה כל משקל בהכרעת הדין נוכח הפגמים באופן גביית העדות - כך שלא הוכחה אף זיקה למקרקעין והמערער זוכה - אך אין באמור מעלה כדי ללמד על "נסיבה אחרת" כנדרש.

30. בהמשך, במהלך הדיון קמא לגבי הבקשה, הוסיף המערער וטען כי "נסיבה" נוספת המצדיקה פיצוי הינה העובדה שהעבירה נשוא כתב האישום בוצעה לכאורה במאי 2012 אך כתב האישום הוגש באפריל 2014, והכרעת הדין ניתנה רק בשנת 2017, כך שהמדובר בעינוי דין משמעותי. סבורני כי אף בכך אין כדי להוות נסיבה המצדיקה פיצוי. אמנם, עברו שנתיים מיום ביצוע העבירה עד הגשת כתב האישום, והמדובר בפרק זמן ארוך ולא הכרחי, ואף ניהול התיק בבית המשפט קמא - עד קבלת פסק הדין המזכה "המיוחד" מבחינת המערער, אך פרק זמן משמעותי, אשר במהלכו המערער היה תחת החשש שמא יורשע בדיון. אין להקל ראש בתקופה הממושכת שבמהלכה התנהל ההליך - אלא שאין המדובר בפרק זמן חריג עד כדי שנראה בכך "נסיבה אחרת" המצדיקה פיצוי במכלול הנסיבות. יתרה מכך. המערער לא הגיש תצהיר ולא העיד או טען דבר באשר למשמעות של חלוף הזמן מבחינתו, ולא הראה כי השיהוי מצדיק פסיקת פיצוי.

31. טרם סיום אתיחס עוד לטענות המערער לגבי "טיב" הזיכוי, ולכך שלשיתנו יש לקבל את הבקשה גם לאור העובדה כי המדובר כאן ב"זיכוי מלא" ולא בזיכוי "מחמת הספק". בין באי כוחם של הצדדים הוחלפו טענות לגבי מהותו של הזיכוי במקרה זה, ונשמעו טיעונים לגבי שאלו כגון: האם הזיכוי כאן "מלא" או "מחמת הספק", האם זיכוי הנובע מאי-קבלת הודאה של נאשם מחמת פגם בגבייתה עולה כדי "זיכוי מלא", האם כדי לומר שיש זיכוי מלא יש צורך בקביעה פוזיטיבית לגבי היעדר אשמה ועוד. שאלות אלו אינן מחייבות הכרעה לשיטתי, שכן אף אם הייתי מקבלת את עמדת ההגנה לגבי התשובות לשאלות או חלקן - לא היה בכך כדי לשנות את מסקנתי לגבי דחיית הערעור. ובמילים אחרות - אף אם אכן המדובר ב"זיכוי מלא" - אין מקום לפסיקת פיצוי.

32. אפנה כאן שוב להלכה כפי שסוכמה בעניין אברג'ל:

"העילה השנייה, שעניינה "נסיבות אחרות המצדיקות זאת", מתייחסת למצב שבו נגרם עוול לנאשם שזוכה, על אף שמלכתחילה היה יסוד להגשת כתב האישום נגדו (עניין **מור**, פסקה 8). לא אחת נקבע כי עילה זו נוסחה מלכתחילה באופן רחב ועמום, וזאת על מנת להקנות לבית המשפט שיקול דעת שאיננו תחום ברשימה סגורה של מקרים (ע"פ 7826/96 **רייש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נא(1) 481, 496-497 (1997); עניין **כהן**, פסקה 13; עניין **מור**, שם).

עם זאת, נקבעו בפסיקה קווים מנחים וקטגוריות כלליות בכל הנוגע להיקפה של עילה זו, אשר מתפרשת על פני שלושה סוגים של עניינים: (1) נסיבות הנוגעות להליך המשפטי עצמו; (2) טיב זיכויו של הנאשם; (3) נסיבות אישיות של הנאשם שזוכה - כגון פגיעה בבריאותו, בשמו הטוב, במשפחתו וכדומה (ע"פ 4492/01 **עשור נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(3) 734 (2003); עניין **דבש**, עמוד 118; עניין **כהן**, שם). לצד קטגוריות אלו התפתחו בפסיקה מבחני משנה, וביניהם: התנהלות המשטרה והתביעה (למשל, האם התנהלו באופן זדוני או רשלני); התנהגות הנאשם בחקירתו או במהלך משפט (למשל, האם הנאשם שיקר או שמר על זכות השתיקה); סוג העבירה וחומרתה והעונש לו הנאשם היה צפוי אלמלא זוכה (ע"פ 1442/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 6 לפסק דינו של השופט י' עמית (26.2.2013); עניין **מור**, פסקה 13).

ועוד נפסק כי כאשר עסקין בנסיבות אישיות של נאשם -

"בית משפט זה אף קבע כי בגדר נסיבות אלו "יש מקום לשקול גם קריטריונים ושיקולים שיסודם במידת החסד והרחמים ולא רק כאלה שיסודם במידת הדין" (ע"פ 1767/94 **יוסף נ' מדינת ישראל**, פ"ד נג(1), 505, פסק דינו של השופט י' טירקל).

אלא שבמקרה הנוכחי, כפי שצוין מעלה - המערער לא הצביע על כל נסיבה מיוחדת, לא טען לפגיעה בבריאותו או בשמו הטוב, לא טען לנסיבות חריגות הנוגעות להליך - ולכן הוא לא הראה כי התקיימות "נסיבות אחרות" כנדרש.

33. טרם סיום - אפנה אף לכך כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בהחלטות דומות, וראו את ע"פ 2255/15 **אגבריה נ' מדינת ישראל** (22.03.2016), לאמור:

"ככלל, שיקול הדעת לגבי הזכות לפיצוי והיקף הפיצוי לפי סעיף 80 מסור לערכאה הדיונית, והתערבותה של ערכאת הערעור בהחלטה בנושא זה תיעשה רק במקרים חריגים. הטעם לדבר הוא שהערכאה הדיונית מצויה לפני ולפנים בפרטי הראיות ובעובדות המקרה, והיא זו שהתרשמה באופן בלתי אמצעי מעדים ומהמבקש, וכן מאופן ניהול המשפט והתנהלות הצדדים במהלך הדיון. לכן נפסק, כי ראוי לתת משקל גם ל"תחושת הבטן" של הערכאה הדיונית בשאלה אם יש הצדקה לפסוק פיצוי לנאשם שזוכה או שכתב האישום בעניינו בוטל (עניין **בוגנים**, בפסקה 4 לפסק דינו של השופט עמית).

סיכום -

34. אשר על כן - הערעור נדחה. אבקש מהמזכירות לשלוח העתק לצדדים.

ניתן היום, א' סיוון תשפ"א, 12 מאי 2021, בהעדר הצדדים.